

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVIII

MARTIE 1991

**Rugându-ne
unii
pentru
alții!**

P. Copiz

Fratele Pietro Copiz, român de origine care a fost mult timp profesor la Andrews University, slujbaş principal la Diviziunea Euro-Africa, a suferit o operație foarte delicată.

După această experiență, dînsul a scris rîndurile de mai sus și care credem că vor fi de un real ajutor spiritual pentru noi toți.

Asemenea soarelui care se ridică din ceață care acoperă marea, îmi recapăt încet conștiința după o operație care a necesitat cîteva ore. Lumina este slabă. Stau întins pe un pat sofisticat de spital. Nenumărate tuburi de diferite dimensiuni sînt atașate corpului meu. Nu departe

de mine aud suspinele unui vecin suferind, necunoscut, care este supus aceluiași tratament intensiv, ca și mine. Curgerea timpului este marcată de ritmul neîncetat al aparatelor. Nu mă pot mișca. Nu pot citi. Dar pot gîndi.

Prima reacție este să mulțumesc Domnului

că sînt încă în viață. Apoi capăt convingerea că nu sînt singur. Nenumărate rude, prieteni și membri ai bisericii se roagă pentru mine. Ca luminițe în noapte, rugăciunile lor luminează întunericul — întunericul care îmi poate apăsa sufletul, și inima mi-e încălzită. Încă o dată, puterea divină a rugăciunii este la lucru. Simt sprijinul care ne unește ca membri ai aceluiași trup — unul cu altul și cu Hristos.

Această experiență nu este excepțională. Într-o anumită perioadă de timp, milioane de rugăciuni ajung la urechile Tatălui nostru ceresc. Unele sînt pentru lucruri materiale. Altele au de a face cu lucrurile spirituale și cu provocările și crizele cărora le facem față fiecare. Dar cele mai eficiente rugăciuni sînt cele înălțate pentru alții, rugăciuni în care ne identificăm cu alte ființe omenești.

Cine câștigă?

1. Cel care mijlocește. Prin această formă de rugăciune, pătrundem prin zidurile de indiferență, uităm de noi, scăpăm de tendința naturală către egocentrism și aducem la îndeplinire unul dintre cele mai curate idealuri ale creștinismului: a face ceva pentru alții, după voia lui Dumnezeu. Devenim conștienți de interdependența credincioșilor. Ajungem să înțelegem că nu trebuie să trăim ca insule imprăștiate, silite să facă față furtunii într-o izolare disperată. Putem rezista împreună și putem birui împreună — ca o echipă.

Ca mijlocitori ne dăm seama cît de mult doare o inimă curată să se apropie de tronul harului. De aceea, ne curățim ca să îndepărtăm toate piedicile posibile care stau în calea ascultării rugăciunii.

Creștinii sinceri uneori își pun întrebarea dacă pot face ceva pentru alții; ei înclină să se îndoiască de eficiența lor. Nu este cazul să ne îndoim, căci rugăciunea este unul dintre cele mai simple și mai nobile dintre darurile duhovnicești pe care le putem oferi. Dar ea cere timp, și aici unii dintre noi, care uneori nu se mai simt atît de utili ca înainte, pot avea o lucrare importantă de făcut. Un prieten drag mi-a relatat o declarație inspirată a mamei lui: «Una dintre părțile cele mai plăcute ale vîrstei înaintate și ale pensionării este că am mai mult timp de rugăciune». Rugăciunea pune o pecete de valoare asupra folosirii timpului. În special, ea însoțește viața de retragere, cu binecuvîntări neașteptate.

Sîntem încurajați «să ne rugăm neincetat» — I Tes. 5,17. Fiul omului a petrecut adesea ore în șir în rugăciune tainică, dînd exemplu pentru toți care vor călca pe urmele Lui.

O altă binefacere a aceluia care mijlocește pentru altul este bucuria de nedescris, încurajarea care vine dintr-o rugăciune ascultată. Rar am văzut atît de mulți ochi umezi, atît de multe stringeri calde de mînă și nu m-am simțit atît de profund mișcat, ca atunci cînd m-am întors în comunitatea mea pentru prima oară, după convalescență. Expresiile de recunoștință pline de bucurie erau repetate chiar și peste luni de zile, cînd oamenii vedeau în mine dovada vie a ascultării rugăciunilor.

Desigur că rugăciunile nu sînt totdeauna ascultate, așa cum am dori noi, ca oameni. Totuși, harul cel plăcut al lui Dumnezeu ne permite să vedem urmările intervenției Sale.

Îndemnuri către neegoism, o inimă curată, o viață în armonie cu voia lui Dumnezeu, participare la solidaritate creștină, învățarea lecțiilor de stăruință, o mai strînsă comuniune cu Mintuitoarul, bucuria răspunsului divin — acestea nu sînt recompense neînsemnate pentru acela care își înalță rugăciunile pentru alții, înaintea tronului de har.

2. Cel pentru care mijlocește. Cei bolnavi se bucură de flori și de ilustrate; sînt inviorați de generozitatea acelor care, cu spirit practic și consacrare, oferă hrană caldă pentru bolnavi și părinți. Dar nimic altceva nu poate lua locul rugăciunii.

Cînd starea sănătății mele a ajuns să fie cunoscută, rugăciunile călduroase înălțate pentru mine au străbătut continentele în lung și în lat, din Australia și pînă în America și din Europa pînă în Africa. Ca adventiști, sîntem o familie atît de răspîndită, totdeauna în mișcare, încît lucrul acesta nu ne surprinde. În majoritatea cazurilor, însă, rugăciunile sînt rostite probabil nu mai pentru cei de aproape. Distanța nu contează; binefacerile nu depind de kilometrii care despart pe cei implicați.

În timpul unei crize, adesea se dă pe față pentru prima oară, adevărata personalitate a unor membri ai bisericii. Fațada impusă de convențiile sociale se estompează și partea neegoistă a fraților și surorilor noastre străbate prin ea. Nimic nu poate contribui mai mult la o mai bună cunoaștere a caracterului altora, decît crizele suportate împreună în spiritul rugăciunii.

M-am simțit copleșit de mesaje pe care le-am primit, uneori de la oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată. Atît de mulți m-au asigurat de rugăciunile lor. Totdeauna este o binecuvîntare atunci cînd ne rugăm unul pentru altul, dar binecuvîntarea este îndoită, atunci cînd beneficiarul știe despre rugăciunea noastră.

La rîndul meu am fost conștient că trebuie să fiu vrednic pentru atît de multe rugăciuni. Am simțit îndemnul să-mi curățesc inima ca să nu devin o piatră de poticnire în calea răspunsului divin. În plus, rugăciunile înălțate pentru mine mi-au sensibilizat conștiența pentru alții în nevoie și m-am rugat pentru ei. Rugăciunile neegoiste provoacă o reacție în lanț.

O altă binefacere pentru cel care este obiectul mijlocirii este mai subtilă. În clipa cînd m-am simțit cel mai inutil și în total dependent, mi-am dat seama îndată că Dumnezeu m-a folosit pentru un scop nebănuit. Suferința mea a reprezentat pentru alții ocazia de rugăciune, nevoia de a se curății înainte de a mijloci și posibilitatea de a stăruii. Am putut privi astfel suferința mea într-o lumină cu totul nouă și m-am simțit încurajat de ceea ce am descoperit.

Și mai sînt multe alte binefaceri: nenumărate legături noi reinnoite de prietenie, pace cu Dumnezeu, cu oamenii și cu mine însumi; credință

(continuare în cop. a III-a)

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 3 / 1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Tehnoredactor:
Octavian Coconcea

Comitetul de redacție
**D. Popa, O. Coconcea, N.
Dumitrescu, L. Forray**

CUPRINS:

- Rugându-ne unii
pentru alții cop. I
- Cuvîntul pre-
ședintelui 1
- Pagini de istorie
adventă 3
- Asinul de aur 4
- Doamne, îți
mulțumesc pentru
ADRA 4
- Cuvînt de laudă
și mulțumire 6
- Bucurie și recu-
noștință 8
- Timpul — numai
mărime fizică? 9
- Valdenzii de
altă dată 10
- Adunarea Generală
Electivă a Confe-
rinței Brașov 11
- Mesaj final 12
- În memoriam 15
- În valea umbrelor
morții cop. III
- Argumentul su-
prem cop. IV

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Redacția și Administrația
București, Str. Plantelor
nr. 12
Telefon: 20.42.07

TIPARUL «I. P. ARTA GRAFICĂ»
C-da 5916 nr. 3 1991

Cuvîntul președintelui

Iubiți frați, surori și prieteni

Sîntem cuprinși cu toții în marea și urgenta lucrare de predicare a Evangheliei în țara noastră! Gîndul mă duce peste timp, în urmă, cînd venise vremea să se îplinească o profeție cu poporul lui Dumnezeu. După mulți și lungi ani de robie în Babilon, s-a făcut strigarea ca cei vizați de această profeție să se întoarcă la Ierusalim. Acolo îi aștepta o lucrare de proporții uriașe: rezidirea Ierusalimului și restatornicirea unui întreg popor în țara lui. Aceasta cerea sacrificii, lepădare de sine, curaj și, mai ales, o viziune pe măsura timpului și a așteptărilor din partea Cerului.

Dumnezeu luase măsuri pentru ca să facă posibilă împlinirea profeției. Cir, trimisul și slujitorul lui Dumnezeu, fusese chemat la împărăția medo-persană. El avea să fie unealta lui Dumnezeu pentru acel timp. Decretul lui, primul din seria celor trei care aveau să contribuie la restatornicirea iudeilor la Ierusalim, a fost dat. Proorocii și fruntașii iudeilor au înțeles chemarea timpului. Daniel, Ezra, Zorobabel, Neemia și alții au pornit cu entuziasm și cu credință la realizarea visului lor.

«Mîna cea bună a lui Dumnezeu» i-a călăuzit pe calea de întoarcere, i-a ferit de vrăjmași, le-a dat izbîndă. Ajunși la capătul călătoriei, au făcut evaluarea situației, au întocmit planuri și s-au apucat de lucru.

Proiectul era mareț, proorocii dădeau asigurări și încurajare. Totul părea că se desfășoară conform planului. Numai că Satana avea și el planul lui: zădărnicierea, prin amenințări, comploturi, șantaje și descurajare.

Neemia, care conducea lucrările de restaurare, era ținta principală a uneltirilor și a atacurilor. Atitudinea lui este foarte bine caracterizată prin răspunsul dat provocatorilor: «Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă cobor, cît timp l-aș lăsa ca să vin la voi, lucrul ar înceta» (Neemia 6,3).

Atașamentul lui față de planul și chemarea lui Dumnezeu rămîne un exemplu pentru toate timpurile. El a rămas la postul datoriei lui, la «lucrarea cea mare» pe care o avea de făcut și pentru care fusese chemat. Cu siguranță că erau multe alte lucrări urgente care băteau la poarta programului lui, dar el și-a ordonat prioritățile, iar prima dintre ele era «o lucrare mare», rezidirea templului, centrul național de închinare.

«Coborîrea», părăsirea ar fi însemnat pierdere, iar timpul presa, căci Evanghelia trebuia predicată popoarelor din jur. O lume păgînă aștepta o veste bună, o rază de speranță în întunericul superstițiilor și închinării idolatre. Nu era timp de pierdut. «Lucrarea cea mare» aștepta să fie adusă la îndeplinire în mare grabă.

Ca fii ai împărăției și ca membri ai bisericii lui Dumnezeu de astăzi, trăim zile de împlinire «pe deplin și repede pe pămînt» a profețiilor vizînd timpul sfîrșitului.

Nenumărate precizări făcute de oamenii lui Dumnezeu, «mînați de Duhul Sfînt», arată fără greș că «sfîrșitul tuturor lucrurilor este aproape». În adevăr, Dumnezeu nu face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi». El a însărcinat Biserica Sa ca, înainte de revenirea Fiului Său pe norii cerului, «o mare lucrare» de avertizare să fie făcută în lumea întreagă, «la orice semînție, neam, limbă și popor».

Această lucrare este atît de mare, încît toți cei care au cunoscut «bucuria și mîngîierea pe care o dau Scripturile» sînt somați să participe la ea. Inspirația divină ne spune că «Biserica este unealta aleasă de Dumnezeu pentru mîntuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, și însărcinarea ei este de a duce lumii Evanghelia». «Fiecăruia» i s-a hotărît o lucrare și nimeni nu poate fi înlocuitorul altuia». «Membri ai Bisericii, faceți ca lumina să strălucească. Glasul vostru să fie

auzit. Glasul vostru, influența voastră, timpul vostru — toate darurile acestea sînt de la Dumnezeu și trebuie folosite în cîștigarea de suflete pentru Hristos». «Fiecare creștin trebuie să fie un misionar... el este executorul testamentului lui Isus». «Poporul lui Dumnezeu a fost totdeauna un popor misionar activ. El nu trebuia să aștepte ca semenii să vină la el, ci el avea să meargă la oameni cu solia sa».

«Experiența lui Neemia este repetată în istoria poporului lui Dumnezeu de astăzi... Cei care ocupă poziții de influență și răspundere în Biserică ar trebui să fie cei dinții în lucrarea lui Dumnezeu... Zelul lor va pune la lucru pe foarte mulți. Cînd lumina va străluci, o mie de torțe se vor aprinde de la flacăra cea mică. În Biserica de astăzi este nevoie de bărbați ca Neemia...»

Noi avem o mare lucrare de făcut, care cere tot timpul, toată puterea, tot zelul, toată viziunea noastră, o lucrare ce depășește cu mult posibilitățile și puterile noastre. Dumnezeu ne cere să o încheiem «nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Său», «pe deplin și repede». A ne coborî, a face altceva, a ne lăsa atrași de alte interese, ambiții, planuri egoiste, înseamnă să părăsim locul datoriei noastre. Și Satana depune toate eforturile pentru ca oamenii să fie înșelați, amăgiți, fermecați și ocupați astfel ca timpul de har să treacă, iar lucrarea să rămîna nefăcută.

Care este viziunea ta cu privire la lucrare? Este ea pentru tine «mare»? Simți o povară și o răspundere personală pentru progresul ei?

Spune și tu împreună cu Neemia: «Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă cobor»... Dumnezeu să te ajute pe tine și să mă ajute pe mine la aceasta.

Nelu Dumitrescu

— «Epistola către Romani este cea mai profundă lucrare existentă». — Coleridge —

— Luther remarca faptul că ea este «partea principală a Noului Testament și Evanghelia desăvîrșită».

— «Dacă un om o înțelege, el are în fața sa un drum sigur de pricepere a întregii Scripturi»

— Calvin —

Ca tânăr, am considerat întotdeauna un privilegiu și o binecuvântare să pot sta de vorbă, să pot asculta pe încercații noștri pastori — pionieri a căror viață au cheltuit-o pentru slava lui Dumnezeu și edificarea acestei biserici. Aceste puține ocazii pe care le-am avut, mi-au oferit însă lecția de neuitat a credincioșiei, a spiritului de sacrificiu, dar și a intervenției lui Dumnezeu care ne-a asigurat: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi» (Evr. 13,5).

Era într-o zi de vară, cu mulți ani în urmă. La întâlnirea săptămînală a pastorilor dintr-un oraș de provincie se discuta despre realitatea asigurării divine din Evr. 13,5. Era prezent un grup de pastori care își începuseră activitatea imediat după primul război mondial. Ascultam cucerit o lecție practică de istorie adventă. Aud parcă și acum glasul blînd, cald, din care se degaja convingerea și încrederea bătrînului pastor. Nu absolvise cursurile vreunui seminar și nici nu avea un doctorat, dar nu mă mai săturam ascultîndu-l:

«Am răspuns chemării de a intra în lucrarea de evanghelizare pentru că am înțeles că Dumnezeu m-a chemat și că aceasta este lucrarea pe care trebuie s-o fac pentru Dumnezeu, răspunsul meu la iubirea divină. Pentru că... atît de mult m-a iubit Dumnezeu că a dat pe Fiul Său, pe singurul Său Fiu pentru mine, ca să nu pier, ci să am viața veșnică... Și ochii lui erau un izvor de lacrimi, lacrimi de recunoștință, lacrimi de mulțumire...»

«Era la începutul lucrării mele» a continuat să povestească bătrînul pastor. «Într-un sat din Bărăgan, ce făcea parte din districtul meu, lucram cu un grup de persoane interesate de adevăr și care se pregătea de botez. Era un interes general. De aceea mă duceam mai des în satul acela. Desigur că lucrarea începută și interesul trezit în suflete sincere a stîrnit opoziția unor «personalități» sătești.

Șeful de post din satul respec-

tiv m-a avertizat despre hotărîrea «notabilităților» satului de a face totul ca lucrarea începută să se curme.

Spre bucuria și sprijinul meu, acest șef de post era un camarad și amic al meu. Mai înainte de primul război mondial (1910—1914) am activat cîțiva ani în jandarmerie. Acest amic mi-a fost de mare ajutor în situația creată prin împotrivirea unui grup de persoane «cu vază» din satul respectiv.

În cadrul programului meu, am sosit în acest sat într-o vineri după amiază. Am vizitat pe prietenii de adevăr și am trecut și pe la prietenul meu. Îngrijorat, acesta m-a avertizat că trebuie să fiu foarte atent că cei care-mi erau vrăjmași au pus la cale lichidarea mea. M-a asigurat că va face tot ceea ce va putea pentru zădărnicierea acestui plan, dar să iau măsurile ce se impun spre a nu cădea pradă urii lor. L-am liniștit spunîndu-i că eu slujesc unui Dumnezeu Atotputernic și El nu va îngădui să fiu înlăturat acum, cînd am de făcut o lucrare pentru El, aici în acest sat. Iar dacă lucrarea mea s-a încheiat și Dumnezeu crede că trebuie să-mi termin lucrarea și viața în acest fel, eu sînt gata și pentru jug și pentru jertfă.

Vineri seara, sîmbătă toată ziua, am avut adunări frumoase. Multă lume a fost bucurasă să asculte Cuvîntul Scripturii. Sîmbătă seara și duminică am făcut vizite și am stat de vorbă cu foarte multe persoane interesate, făcîndu-mi în acest fel, simțită prezența în tot satul. Duminică seara, tîrziu, mi-am revăzut prietenul, care era la fel de îngrijorat de soarta mea. La plecare din casa lui, am înălțat o rugăciune implorîndu-l pe Dumnezeu să-l binecuvînteze. Era un suflet ales.

A doua zi, luni, am plecat în mod intenționat ceva mai tîrziu spre satul vecin. Între cele două sate era un izlaz întins. Am plecat cu pas măsurat și cu rugăciunea în inimă, trecînd prin mijlocul satului. Era vară! Am mers fără să grăbesc pasul, peste iz-

laz. Cînd eram cam pe la mijlocul izlazului, ceva m-a îndemnat să mă opresc și să mă uit înapoi, spre satul de unde plecasem. Spre surprinderea mea am văzut venind în fugă spre mine, doi oameni avînd cîte un furcoi în mînă. Erau departe. Am înțeles acum îngrijorarea prietenului meu. M-am întors și rugîndu-mă, am mers mai departe. Mi-am încredințat viața Celui ce m-a chemat la mîntuire și slujire și plin de încredere am mers înainte, cu mersul meu obișnuit. Simțeam în spatele meu o luptă. La un moment dat m-am uitat din nou în urmă. Acum am văzut clar. Doi oameni cu ura înțipărită pe fețele lor veneau în fugă, cu gînduri ucigașe, agițînd furcile în mîini.

M-am întors și mi-am văzut de drum. Așteptam fie lovitura de moarte, fie izbăvirea prin intervenție divină. Mergeam și mă rugam. La un moment dat am început să cînt. Nu știu cit am mers fără să mă mai uit înapoi, dar la un moment dat am văzut, că mă apropii de satul către care mergeam. M-am oprit și m-am uitat înapoi. Spre surprinderea și liniștea mea, am văzut pe cei ce urmau a fi ucigașii mei, fugind cit puteau de tare înapoi spre sat. Erau departe acum. Am îngenunchiat acolo și m-am rugat lui Dumnezeu, mulțumindu-l pentru intervenția Sa.

După două săptămîni am revenit la grupa de prieteni pentru examinare, în vederea botezului. Vizitînd pe prietenul meu, acesta mi-a spus:

«Să știi că toți cei care voiau să te omoare sînt foarte speriați. Ei au plătit doi oameni răi să te omoare pe izlaz. Luni, cînd ai plecat, ai văzut cred doi oameni ce alergau spre tine să te omoare cu furcile. După un timp însă s-au întors și înspăimîntați au povestit că n-au putut a-și îndeplini planul, pentru că predicatorul era escortat de doi ostași călări și înarmați. Un ostaș în dreapta și altul în stînga. Așa că au fugit speriați. De unde ai

(continuare în pag. 6)

ASINUL DE AUR

Auzind relatarea biblică despre intrarea Domnului Hristos în Ierusalim călare pe un asin, pe care îl luase în slujba sa, un destoinic și credincios muncitor din Hanovra și-a zis, impresionat fiind de acest raport bi-

blic: «— Și eu voi da Mântuitorului meu, dacă El mai are încă nevoie, asinul meu, dacă bineînțeles voi avea unul.»

Nu mult după aceea, îi căzu în mână o monedă de aramă de BRUNSWICK. Cum se știe, stema acestui ținut este un cal alergând. Omul nostru în simplitatea și sinceritatea lui, considerând efigia ce reprezenta un cal alergând, ca fiind asin, și-a zis: «— Am făgăduit să dau Mântuitorului meu primul asin pe care-l voi avea. I-l dau pe acesta!»

Și s-a dus de a pus banul său de aramă într-o cutie de daruri pentru misiuni.

După cîtva timp, acest bărbat a intrat în posesia unei piese de argint cu aceeași efigie — și fără să ezite a pus piesa de argint în slujba Domnului. Ori de cîte ori, printre banii salariului său se aflau astfel de monede, ele erau depuse în slujba lui Dumnezeu, fără să considere aceasta un sacrificiu prea mare.

Dar într-o zi îl aștepta o încercare grea. Patronul său, plătinindu-i salariul pe o lună, i-a dat și o piesă de aur. Ce credeți că a văzut el pe această monedă de aur? Tot un asin!

«Și pe acesta mi-L cere? Trebuie oare să-l dau și pe acesta Domnului? Cred că El nu mi-l pre-

ține! Poate că-i sînt de ajuns asinii de aramă și argint. Pe acesta aș dori să-l opresc pentru mine, căci îmi este atît de necesar! Eu sînt un om sărac, pe cînd El este bogat. Al Lui este tot aurul și argintul întregului pămînt.»

Dar aceste argumente nu au avut darul să-l liniștească. Precupețindu-se cu conștiința sa, el a întors piesa de aur pe-o parte și pe alta, descoperind astfel această inscripție pe cealaltă parte a monedei: «NUNQUAM RETROR-DUM!».

«— Ce-o fi însemnînd aceasta? Poate că este ceva care mă poate scăpa din încurcătură.»

Și astfel s-a dus imediat cu piesa la pastorul său pentru a-i desluși inscripția.

«— Prietenul meu, îi zise acesta, inscripția este în limba latină și înseamnă: «Niciodată să nu dai înapoi!».

«— A... este adevărat?» spuse cinstitul și credinciosul muncitor. «M-am lămurit acum! Asinul de aur aparține lui Dumnezeu.»

Și cu pași grăbiți, cu fața luminată de o lăuntrică bucurie s-a dus să pună piesa de aur în cutia darurilor pentru misiune.

Curierul Misionar 1/1928

**DOAMNE
ÎȚI MULȚUMESC
PENTRU ADRA**

Zilele trecute ADRA și-a făcut din nou simțită prezența în districtul Slobozia. Dumnezeu răspunde rugăciunilor rostite sau nerostite ale zecilor de familii necăjite din așezările iălomițene. El văzuse lupta lor crîncenă cu mizeria, bătrînețea și boala, auzise plînsul copiilor dezbrăcați și flămînzi. Acum, prin ADRA, Dumnezeu pune la dispoziția bisericii mijloace materiale pentru a-i ajuta. La îndemnul Său, sute de kilograme de alimente din locuri îndepărtate au luat drumul satelor noastre ca să ajungă pe mesele celor săraci.

Într-un timp foarte scurt, biserica a alcătuit o

listă exactă a membrilor care urmau să fie ajutați, serviciul diaconiei dovedindu-și încă odată eficiența. Prin el, biserica avea de mult timp însă în atenția ei diferite persoane pe care le susținea periodic din punct de vedere material. Dar ADRA ne cerea acum să lărgim mult mai mult perspectivele noastre. Dumnezeu avea în afara bisericii zeci de persoane cărora dorea să le răspundă. Sosise momentul desfășurării unor noi planuri. Evidențele diaconiei trebuiau să se extindă acum de la săracii din biserică la săracii din întreg teritoriul în care biserica era așezată. Un drum nou se deschidea

înaintea noastră.

Angajați în această lucrare de căutare a marginalizaților vieții, am descoperit curînd și alte persoane sau organisme sociale locale avînd aceleași preocupări. Dragostea pentru oameni și dorința de a-i ajuta s-au dovedit a fi un puternic liant. Domnul Tache Nicolae, ziarist la cotidianul local «Ialomița liberă», doamna Radu Doina și doamna Vlădulescu Steluța, inspectoare cu problemele handicapatilor și domnul Chivăran Gheorghe, vicepreședintele Asociației Handicapaților Neuromotori, au devenit în scurt timp colaboratori prețioși. Astfel Adra, presa și asociațiile umanitare și-au dat mîna într-un efort comun de a stăvili proliferarea sărăciei pe teritoriul județului Ialomița.

Două zile de deplasare pe teren nu au fost decît un început al mării lucrări care ne aștepta. În cele șapte sate parcurse am găsit peste cincizeci de cazuri ce necesitau ajutor urgent și substanțial. În Marsilieni, ne-am confruntat cu situația a numeroase familii care aveau copii mulți și posibilități materiale reduse. Între acestea, cazul Matache Vișan a fost copleșitor. Ne-am oprit în dreptul unui bordei din pămînt, dărîmat pe jumătate, fără gard, cu un geam mic cît două palme și o intrare de un metru și jumătate înălțime. Am pășit cu sufletul strîns, întrebîndu-ne cine ar fi putut locui acolo și am găsit în singura cameră locuibilă, de patru metri pătrați, cinci copii de la trei la paisprezece ani, ghemuiți într-un pat

îngust. O sobă stricată, hrănită doar cu coceni și cîteva vreascuri abia reușea să ofere puțină căldură. De un an întreg copiii nu mai aveau mamă... și nimeni nu mai putea să le-o aducă înapoi. Mizeria, frigul și foamea au rămas oaspeții permanenți ai casei. Tatăl, un bărbat la vreo patruzeci de ani, mic de statură și neîngrijit, nu părea că-și face prea multe griji, dar nici băutura nu se putea spune că-i displăcea. «Să nu cumva să le vinzi, că...» îi strigă mînios secretarul comunei, pe cînd ne depărtam întristați. Copiii, cu brațele pline, au intrat înapoi în căsuță, în timp ce mașina se îndrepta spre alte familii nevoiașe.

«Și tot în Marsilieni», remarca, de asemeni, domnul Tache, în ziarul local, «Rada Bîncă și-a adunat cei șapte copii în sălița de pămînt ridicată lîngă casă. Nu-și permitea foc în altă cameră. Singur, bărbatul ei cîștigă atît de puțin încît doar își mai amăgesc speranța că mîine va fi mai bine».

Două zile de deplasări pe teren nu au fost decît începutul programului de recuperare spirituală și materială alcătuit în comun. Toți am fost de acord că ieșirea din prăpastia mizeriei în care zăceau nenumărate familii, cerea mult mai mult decît un ajutor material periodic. Aceasta presupune o refacere spirituală a indivizilor, lucrare în care se așteaptă foarte mult de la biserică. Astfel, o revistă creștină adăugată ajutoarelor alimentare, devenea un simbol al băătăiei pentru innobilare sufle-

tească și instaurarea prosperității spirituale și materiale. «Nu uitați revista», ni se șoptea, «revista»...

Pe Matache Vișan, frații l-au vizitat din nou peste cîteva zile. Acum nu au mai adus ajutoare și nici reviste. Au venit să ia, pentru cîteva zile, copiii aceia necăjiți în casele lor, să cunoască și ei bucuria unui cămin cald și a unei mese bogate, servită cu drag. Au venit să-i ia cu ei la biserică, ca acolo, în mijlocul celorlalți copii, în jurul lădiței de nisip sau în brațele instructoarelor Școlii de Sabat, să se sădească și în inimile lor dorința după o viață demnă aici și veșnic cu Mîntuitorul.

Doamne, cîți copii ne așteaptă... Îți mulțumim pentru ADRA.

ADRA — ROMÂNIA

**«Să iubești pe
aproapele tău ca pe
tine însuși»**

CUVÎNT DE LAUDĂ
ȘI MULȚUMIRE
ADRESAT
DE PARTICIPANȚII
LA SESIUNEA
CONFERINȚII
GENERALE
DIN IULIE 1990
LUI DUMNEZEU
LA ÎNCHEIEREA
LUCRĂRILOR

Președintele Conferinței Generale

«A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria în vecii vecilor! Amin».

TOȚI cei prezenți

«Tată al oricărui bine și al oricărui dar desăvârșit — îți aducem mulțumirile noastre și inimile noastre. Te lăudăm, Doamne;

Delegații la Sesiune

«Pentru scumpul Tău Fiu, Isus Hristos, Mîntuitorul și Domnul nostru, în care avem iertarea păcatelor, pacea cu Tine și comuniunea unii cu alții»

Vizitatorii și Oaspeții

«Pentru Duhul Tău cel Sfînt, care vine asupra noastră ca roua cerului, aducînd reîmprospătare și reînnoire, transformîndu-ne după chipul Tău și împuternicindu-se pentru slujire;»

Președintele Conferinței Generale:

«Pentru Cuvîntul lui Dumnezeu și Evanghelia Sa cea veșnică, încă plină de putere pentru transformarea vieților noastre, ea care este hrana și băutura noastră spirituală, mîngîierea noastră în necazuri și călăuză în viața noastră zilnică»

Toți participanții:

«Pentru biserica Ta, pe care Tu a-i stabilit-o în planul Tău veșnic și pe care a-i scos-o și a-i strîns-o laolaltă din fiecare națiune, limbă și popor și pe care a-i înmulțit-o în ultimii cinci ani ca niciodată pînă acum;»

Delegații:

Pentru Spiritul Profetic manifestat în lucrarea și scrierile Ellen-ei G. White, un dar deosebit pentru biserica rămășiței și care împrăștie lumină pe drumul nostru și ne îndreaptă spre Isus Hristos și spre Sfintele Scripturi:

Vizitatorii și oaspeții

Pentru ușile ocaziilor pe

care Tu le-ai deschis în fața poporului Tău în multe țări și continente, aducînd o mai mare libertate pentru închinare și pentru a Te mărturisii pe Tine;

Toți participanții:

Pentru nădejdea glorioasă

Pagini inedite de istorie adventă

(urmăre din pag. 3)

luat ostașii? Cine erau, căci n-am văzut în raza comunii nici un ostaș călare?»

I-am spus că, desigur, Dumnezeu a răspuns rugăciunilor. El a trimis îngerii Săi, după cuvîntul făgăduinței Sale:

«Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdii» (Ps. 34,7).

Liniștea s-a așternut peste noi toți.

Plecați în rugă smerită, cei prezenți am mulțumit lui Dumnezeu pentru că El ne ascultă prin minuni. Cît de mic m-am simțit atunci, în comparație cu acești uriași ai credinței.

D. Popa

sei reveniri a binecuvîntatului Isus Hristos, care v-a avea loc în curînd pe norii cerului întorcîndu-se pe acest pămînt pe care El l-a răscumpărat cu sîngele Său;

Președintele Conferinței Generale:

Pentru ziua Sabatului, cea mai bună și deosebită din cele șapte zile ale săptămîinii, monument al creațiunii Tale și semn al eternei noastre odihne în Tine;

Vizitatorii și oaspeții:

Pentru bucuria pe care o împărtășim cu frații și surorile noastre din multe țări (culturi), multe rase, multe culori, multe limbi, dar una în Hristos, una în dragoste, una în respect reciproc, una în credință, una în nădejde, una în activitate, în misiunea ce o avem;

Delegații:

Pentru conducătorii din comunitățile locale, pentru conducătorii conferințelor și a fiecărei ramure a lucrării, care Te iubesc și iubesc biserica Ta și care fac o lucrare neobosită și plină de credincioșie pentru a duce pretutindeni vestea cea bună;

Vizitatorii și Delegații:

Pentru conducătorii țărilor din lumea întreagă care slujesc poporului lor în mod credincios și care caută în mod general, să promoveze cauza cea bună a omenirii;

Președintele Conferinței Generale:

Pentru cei ce compun poporul Tău răspîndit pretutindeni în lume, care se dau pe ei și mijloacele lor de bunăvoie, pentru zidirea și menținerea bisericii prin viață și cuvînt, dînd astfel mărturie despre harul Tău.

Aducînd pe Hristos în viața cea de toate zilele, în public, ceea ce constituie puterea națiunii lor și o mireasmă de viață spre viață pentru toți aceia cu care se întîlnesc.

Toți cei prezenți

Asfel, scumpul nostru Părinte,

Ne consacram pe noi înșine Ție, într-un legămînt de supunere și ascultare — ca să Te căutăm mai

mult, să Te iubim cu adevărat, să Te reflectăm în viața noastră mai desăvîrșit, să-ți slujim cu mai multă

credincioșie, să dăm mai cu îndrăzneală mărturie despre Tine.

Vom înălța — inimile ce sînt împovărate, mîinile ce sînt obosite, picioarele ce s-au rătăcit.

Ne dăm pe noi înșine Ție și acestei mișcări a întreitii solii îngerești, născută în sacrificiu, menținută prin dragoste, și care se va împlini, se va consuma — în curînd în slavă.

«Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui»

PS. 136,1

Bucurie și recunoștință

Sîmbătă 6 octombrie a avut loc inaugurarea Casei de Rugăciune a Comunității Adventiste din Fetești, județul Ialomița, Conferința București.

Comunitatea Fetești, una din puținele comunități înființate și organizate oficial pe timpul sistemului totalitar, își are istoricul ei destul de sinuos.

Prin 1950, o grupă de surori și frați se stabilesc în acest oraș. Dumitra Popa, Niculescu Niculina, Dragnea Tudora, Hobaru Ștefan, Crintea Nichita, Tudor Nuță și Grigore Ionel. Mai târziu se mai adaugă familiile: N. Birsan, F. Birsan, G. Birsan, I. Neacșu, N. Jarnea și Crintea Ioniță.

Aproape douăzeci de ani s-au dus tratative cu autoritățile locale și cele ale fostului Departament al Cultelor pentru obținerea autorizației de funcționare a Comunității Fetești.

Sabatul din 19 noiembrie 1969 a fost primul Sabat în care comunitatea s-a întrunit «oficial», pastor fiind fr. Baci Gheorghe. Dar sub diferite pretexte autorizația este ridicată și au trebuit să mai treacă încă cinci ani pînă cînd a fost restituită.

Astfel că Sabatul din 9 martie 1974 a avut un caracter deosebit — și anume înființarea și organizarea Comunității Fetești.

Dar mai aveau să aibă loc multe lupte pentru construirea Casei de Rugăciune. S-a cumpărat casa fratelui Crintea Ioniță și s-a început amenajarea Casei de Rugăciune. În ianuarie 1982, serviciile divine au început să fie ținute aici, în noua Casă de Rugăciune. În 1984 s-a considerat necesar să se facă unele modificări la Casa de rugăciune pentru a corespunde nevoilor unei Comunități în creștere. Altă serie de necazuri. Deși prin strădaniile fratelui pastor Toma Cornel se obține autorizația necesară, vrăjmașii bisericii nu s-au liniștit pînă cînd nu s-a anulat autorizația și actul de proprietate.

În această situație continuă lupta și rezistența. Această stare de lucruri, cu tensiunile, cu nesiguranța și ancorarea speranței numai în mila lui Dumnezeu a durat pînă în decembrie 1989. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor copiilor Săi.

La 6 octombrie 1990, în prezența fratelui N. Dumitrescu, președintele Uniunii și a fratelui T. Niculescu, președintele Conferinței București, are loc inaugurarea Casei de Rugăciune a Comunității Fetești, într-un cadru sărbătoresc.

«Și Domnul a zis: Îți ascult rugăciunea și cererea... sfințesc casa aceasta pe care ai zidit-o ca să pui în ea pentru totdeauna Numele Meu și inima Mea vor fi acolo pe vecie» (1 Imp. 9,3).

«Rîvna
pentru casa ta
mă mîncă pe mine!»

Ioan 2, 17

Pentru noi oamenii timpul ce ni se pare un lucru banal, este rezultatul experienței noastre de viață. Știm că o zi și o noapte înseamnă 24 de ore, că o oră are 60 minute, iar minutul 60 secunde. Mai știm că în medie un an are 365 zile și că viața medie a oamenilor oscilează pe undeva în jur de 70 ani, mai mult

tic, apoi cele electrice, iar în prezent cele electronice, pe bază de oscilatoare cu cristale de cuarț, extrem de precise. Pe baza Cesiului 133 s-au construit orologiile atomice, care ne conferă o precizie uluitoare. Și oare numai atât putem ști despre timp?

Mai știm că pentru noi oamenii el se scurge ireversibil numai

TIMPUL numai mărime fizică?

sau mai puțin, în funcție de modul cum au știut s-o trăiască. Este oare suficient atât?

Fizicienii ne-ar putea spune cu mult mai mult. Ei ar putea să spună că unitatea fundamentală de timp este de fapt secunda, că aceasta este a 86.400 parte a unei zile solare medii actuale. Dar nici această definiție nu a părut suficient de precisă oamenilor de știință. De aceea în octombrie 1967 s-a introdus un nou etalon pentru timp, care să nu mai depindă de sistemul nostru solar, fiind valabil în întregul univers. (Cel puțin la nivelul cunoștințelor noastre actuale).

Secunda a fost definită ca fiind egală cu 9192631770 perioade ale radiației corespunzătoare tranziției, între două nivele energetice hiperfine, ale stării fundamentale ale atomului de Cesium 133. Cum acesta se poate afla oriunde în univers, timpul astfel definit nu mai depinde nici de rotația pământului în jurul axei sale, nici de cea a soarelui pe orbita sa.

Dacă ne întoarcem în trecut, vom constata că inițial timpul se măsoară în funcție de poziția soarelui, primele ceasuri fiind cadranele solare utilizate în antichitate.

Apoi au apărut ceasurile cu apă, ceasurile cu nisip denumite clepsidre, din care unele se folosesc și astăzi la fierberea ouălelor. Apoi au apărut pendulele pe baza cărora s-au construit numeroase tipuri de ceasuri și chiar metronoamele utilizate de muzicieni. În epoca modernă s-au construit ceasurile cu balansoar elas-

tic, apoi cele electrice, iar în prezent cele electronice, pe bază de oscilatoare cu cristale de cuarț, extrem de precise. Pe baza Cesiului 133 s-au construit orologiile atomice, care ne conferă o precizie uluitoare. Și oare numai atât putem ști despre timp?

Mai știm că pentru noi oamenii el se scurge ireversibil numai într-un singur sens: de la naștere la moarte; acest lucru ni s-a întipărit adânc în toată ființa noastră, dealungul veacurilor, mulți oameni neputând concepe că ar putea fi și altfel.

Dar dacă nu ar exista moartea, noi oare am gândi la fel? Ce sens ar avea pentru noi un timp în care nu mai există moartea? Un timp care se scurge veșnic? Cum ar fi viața într-un asemenea timp?

lată întrebări la care mulți necunoscători așteaptă un răspuns, dar la care adevărații credincioși ar putea să se gândească și ar putea răspunde.

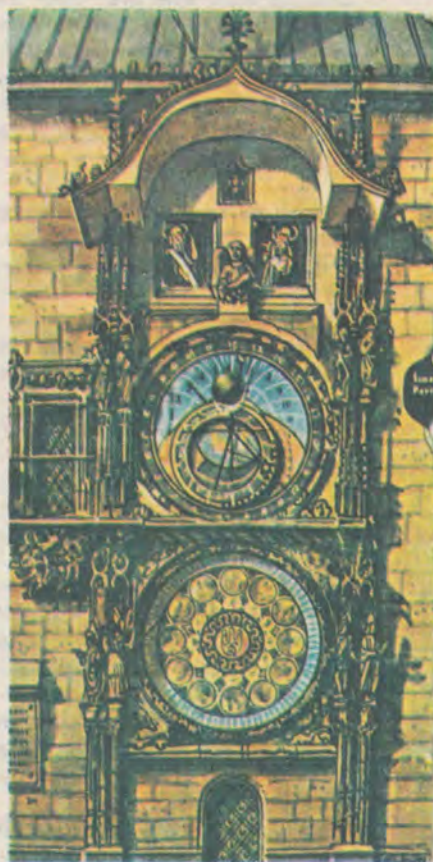
Se apreciază în prezent de către oamenii de știință că universul care ne înconjoară, are totuși o vîrstă și că nu a existat dintotdeauna, deci a fost creat, după unii în câteva fracțiuni infime de secundă; este așazisa teorie a exploziei primordiale, a «bangului cosmic». Conform acestei teorii vîrsta universului nostru ar fi de 10^{17} secunde (zece urmat de șaptesprezece zerouri!).

Dar cine ne poate garanta aceasta? Sînt numai ipoteze, izvorite din presupunerile unor oameni de știință.

Și totuși despre timp ne vorbesc și alte izvoare, printre care și minunata scriere a tuturor timpurilor care este Biblia.

— Prima referire la timp se face în Genesa 1,5: «Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi».

lată deci prima unitate de mă-

sură a timpului cunoscută de om: ziua, unitate rămasă perfect cunoscută și în prezent în aceeași definiție din Biblie.

O seară și apoi o dimineață, corespunde la cunoștințele noastre de acum; unei singure rotații a pământului în jurul axei sale, dacă lumina era fixă și pământul se rotea, sau dacă pământul ar fi fost la început în repaus, la rotirea luminii în jurul său.

Nu știm cum a fost atunci, știm doar că: «a fost o seară și apoi o dimineață, că noțiunea de zi a fost legată de lumină și lipsa luminii».

Dar ce este lumina?

Fizica actuală ne-ar spune că este un flux de particule minuscule, posesoare de energie, denumite «fotoni» care se găsesc în tot universul, fiind radiate de soare, stele și alți aștri, sau chiar de porțiuni din univers. Albert Einstein a arătat că între energie și materie cunoscută nouă, există o corespondență perfectă, energia invizibilă putîndu-se transforma în materie vizibilă și invers; a dat și o relație matematică, dovedită corect în cazul reacțiilor nucleare.

Lumina este energie, deci ea se poate materializa, lumina este la baza existenței întregului univers, ea poate genera întregul univers, acestea sînt posibilități certe, la nivelul actualelor noastre cunoștințe despre atomi și materie.

Dar ce ne spune Biblia despre lumină? În Genesa 1,3 se spune: «Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Și a fost lumină».

În Apocalips 21,23 se spune: «Cetatea (Noul Ierusalim) n-are trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu». În Iov 29,3 paragraful 2 se spune: «și lumina Lui (Domnului) mă călăuzea în întuneric». Același lucru se afirmă și în Apocalipsa 22,5.

În Ioan 8,12 se spune: Isus L-a vorbit din nou și a zis: «Eu sînt lumina lumii»... Iar în Ioan 1,9—10 se spune: «Lumina aceasta era adevărata lumină, care luminează pe orice om venind în lume. El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut».

Deci Dumnezeu este acoperit în lumină, Isus este «lumina lumii» noastre, a planetei Terra și «lumea a fost făcută prin El».

Ce mărturisire de importanță covârșitoare pentru noi astăzi, cînd putem privi cu alt nivel de cunoștințe trecutul.

Evident aceste afirmații au și un important caracter spiritual, dar și unul real, științific.

Să ne întoarcem la Genesa 1,5: «și a fost o seară și apoi o dimineață, aceasta a fost ziua întâi».

Soarele nu era, luna nu fusese creată și totuși a fost prima zi. Cum înțelegem aceasta?

Hristos, lumina lumii, El însuși îmbrăcat în lumină a participat la crearea planetei noastre («și lumea a fost făcută prin El»).

El a fost lumina care a generat prima zi a creațiunii și următoarele pînă în ziua a patra, cînd au fost creați luminătorii actuali: soarele și luna (Genesa 1, 14—19).

Există în acel moment sistemul nostru solar? Categorie nu, el a fost creat mai tîrziu, în ziua a patra a creațiunii.

Era planeta noastră odată creată nemișcată, sau avea actuala mișcare de rotație în jurul axei sa-

«Valdenzii de altă dată»

*În lumea întreagă au mers, au lucrat,
Ducînd Adevărul cel drept, neîntinat,
În fața sentinței stînd tari, hotărîți,
Apostoli, stîlpi ai credinței neînfrînți,
Ca eroi au murit în marea lucrare:*

Ei au avut răbdare!

*Să țină stîndul credinței curat,
Pe Alpii stîncoși au trăit, au umblat,
Citeau și-nvățau în peșteri Cuvîntul,
În lume, cu prețul vieții ducîndu-L,
Valdenzii mergeau ades la-nchisoare,*

Ei au avut răbdare!

*Din casele lor goniți, alungați,
În temnițe grele bătuți, aruncați,
Pe ruguri aprinse, de flăcări cuprinși,
Statornici, în credință neînvinși,
Martiri devotați în grea strîmtorare,*

Ei au avut răbdare!

*Cînd lupta credinței din nou se aprinde,
Și focul ei sacru pe mulți îi cuprinde,
Ești gata să stai sub steagul dreptății,
Să aperi credința cu prețul vieții?...
Biruitori vor fi toți acei care,*

Avea-vor răbdare!

I. Mohora

le? Nu putem răspunde cu certitudine la această întrebare. Zilele și nopțile se puteau produce fie dacă planeta se rotea în jurul axei sale, fie dacă Hristos în momentul creațiunii s-a rotit în jurul ei. Singura explicație în acest sens ar putea fi în Genesa 1,2 ultimul paragraf: «și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor».

Cu ce viteză de rotație s-a învîrtit planeta în primele trei zile, dacă s-a rotit, astăzi nu putem ști. Nu știm acum nimic în legătură cu amănuntele primelor trei zile ale creațiunii, dar vom afla cu siguranță în cursul timpului, dacă vom dobîndi viața veșnică prin Hristos.

Ceea ce știm cu o siguranță totală în aceste prime trei zile ale creațiunii, este că, de fiecare dată, «a fost o seară și apoi o di-

minează», deci definirea biblică a zilei, măsurată prin lumina lui Hristos.

Din ziua a patra a creațiunii lucrurile se clarifică total, căci a fost creat sistemul nostru solar, planeta noastră a fost plasată pe orbita în jurul soarelui, iar luna pe orbită în jurul planetei, imprimîndu-i-se acesteia mișcarea de rotație în jurul axei sale, care duce la generarea zilelor și nopților, apropiate ca durată în secunde, de cea actuală.

De ce afirmăm că definiția zilei, ca avînd 86.400 secunde din prezent, s-ar putea să nu coincidă perfect? Aceasta deoarece între timp a intervenit potopul. Astăzi știm aproape cu certitudine că înainte de potop nu existau ano-

(continuare în pag. 14)

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Brașov

Cea mai tinără conferință din Uniunea Română a cunoscut pentru prima dată atmosfera sărbătorească a unei Adunări Generale Elective. Organizată la 1 ianuarie 1990 și primită în rândul conferințelor cu ocazia Adunării Generale a Uniunii, 6—8 iunie 1990, Conferința Brașov funcționase cu un comitet ad-interim: fr. Apostol Chelbegeanu, președinte, fr. Urban Adalbert, secretar, și fr. Costel Mitran, trezorerier.

În împrejurările cu totul deosebite ale anului 1990, acest grup de frați, împreună cu pastorii conferinței, au depus o muncă susținută ca să organizeze lucrarea, să creeze toate departamentele și serviciile necesare activității unei conferințe care să se încadreze armonios între conferințele surori. Activitatea în acest an a fost binecuvântată în multe privințe: Evanghelia a fost predicată cu însuflețire în sute de localități, au fost înființate 27 noi comunități, s-au construit case noi de rugăciune și au fost botezate 500 suflete prețioase.

Potrivit hotărârii Comitetului Uniunii, a fost convocată prima Adunare Generală Electivă a Conferinței Brașov în zilele de 24—26 ianuarie 1991, la Brașov. La aceste lucrări, comitetul Uniunii a delegat, pentru conducerea lucrărilor în comitete, pe fr. Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii, secondat de fr. Adrian Bocăneanu și Viorel Dima, secretarul și, respectiv, trezorerierul Uniunii.

Sabatul premergător a fost o plăcută ocazie de părtășie frățească și de consacrare pentru ducerea mai departe a soliei advente. Predica serviciului de închinare din Sabat dimineața, prezentată de fr. Nelu Dumitrescu, pe baza unor texte din Apocalips capitolele 14 și 18, a cerut din partea celor prezenți un angajament față de Domnul și față

Pastor
Niculescu Emilian
ales președinte
al Conf. Brașov

Pastor
Peicu Virgil
ales secretar
al Conf. Brașov

Pastor
Zgonea Victor
ales trezorerier
al Conf. Brașov

Pastor
Kestner Radu
ales director de
departamente

de biserica Sa. Răspunsul, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, a fost simțit nu numai în rugăciuni, dar într-o atmosferă spirituală serioasă, într-o viziune optimistă asupra lucrării.

După încheierea Sabatului, au început deja activitățile alegerilor propriu-zise de slujbași ai conferinței. Din cei 106 delegați erau prezenți 84. A fost ales biroul adunării, după cum urmează: Apostol Chelbegeanu, președinte, Ioan Rusneac, secretar, Dumitru Stănculescu și Zorinel Lăptucă, scrutatori.

Grupele de districte au propus un comitet special alcătuit din următorii: Dumitrescu Nelu, președinte, Stănculescu Dumitru, Bordea Ion, Kestner Radu, Greavu Iosif, Tajti Ioan, Bucur Eugen, Geantă Ion, Drăghici Ioan, Baston Ioan, Mandache Iosif, membri.

Lista a fost votată în bloc cu 67 voturi pentru și nici unul contra.

Comitetul special a prezentat Adunării Generale următoarea listă pentru comitetul de propuneri: ca președinte, Dumitrescu Nelu; ca membri, Niculescu Emilian, Geantă Ion, Băluțoiu Victor, Dincă Daniel, Kestner Radu, Sersea Titu, Kiss Karoly, Tuțuianu Nicolaie. Lista a fost votată în bloc cu 69 de voturi pentru și nici unul împotriva.

Duminică dimineața, după ora de rugăciune, comitetul de propuneri a prezentat primul său raport, și anume ca fr. Niculescu Emilian, pastor al comunității Brașov, să fie noul președinte al conferinței.

După votarea acestei prime propuneri, a urmat un moment mișcător. Fr. Apostol Chelbegeanu a asigurat pe noul președinte de deplinul său sprijin. «De fapt», a spus dînsul, «aprecierea mea față de fr. Niculescu s-a arătat atunci cînd am căutat — din

(continuare în pag. 14)

MESAJ

FINAL

A doua solie
îngerească

«Apoi a urmat alt înger, al doilea, și a zis: A căzut, a căzut Babilonul cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul miniei curviei ei!» Apoc. 14,8.

După ce primul înger și-a făcut cunoscut mesajul său, bătrînul vizionar a auzit un alt glas puternic ale cărui cuvinte se rostogoleau pe bolta cerului. Acest sol, ceresc, acest înger spunea cu o notă de gravitate în glasul său: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare...» (Apoc. 14,8). A căzut pentru că a adăpat toate neamurile din vinul miniei desfrînării ei. Este tot ce a rostit acest înger. Dar pentru Ioan, cuvintele acestei solii aveau o însemnătate deosebită. Pentru noi, cei de astăzi, cuvîntul Babilon nu spune prea mult. El ne reamintește în mod vag de anticul Babilon.

Pentru venerabilul apostol și vizionar, referirea soliei la Babilon, însemna însă foarte mult. El avea profunde semnificații. Fiind evreu era foarte bine familiarizat cu simbolurile Vechiului Testament și cu siguranță că Ioan și-a adus imediat aminte de rolul jucat de Babilon la vremea lui. De fapt, spus mai direct, pentru Ioan, Babilonul simboliza răul, păcatul, neascultarea și

răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu.

Anticul Babilon a fost întemeiat de Nimrod, strănepotul lui Noe, devenind apoi prima împărăție din istoria lumii.

Primul raport pe care îl avem cu privire la Babilon, este acela că el s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, acționînd în consecință, ridicînd astfel Turnul Babel. Deci, să reținem, începutul Babilonului a fost marcat de răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu.

În toată istoria Vechiului Testament, Babilonul apare ca principalul vrăjmaș al poporului lui Dumnezeu — poporul iudeu. Cetelealte națiuni au atacat și au hărțuit poporul Israel, dar Babilonul a fost acela care a subjugat în mod total poporul lui Dumnezeu, ducînd aproape întreaga populație în captivitate.

În termeni categorici profețul Isaia etichetează pe Satana, ca fiind agentul nevăzut care controla Babilonul: «Iată asuprașorul tău nu mai este, asuprașorul tău nu mai este, asuprașorul tău nu mai este, asuprașorul tău nu mai este... Cum ai căzut din

cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pămînt tu, biruitorul neamurilor! Isaia 14, 4—12.

Așa cum înțelegem, Babilonul era personificarea Satanei din Vechiul Testament, împotrivașorul lui Dumnezeu și implicit al poporului lui Dumnezeu. Satana, «lucifărul strălucitor», cunoștea intenția lui Dumnezeu de a folosi poporul Israel ca reprezentant special al Său printre popoarele lumii. Planul lui Dumnezeu însă era de a lucra cu și prin naștiunea iudaică, pentru a face cunoscut în lume pe Dumnezeu. De aceea, Satana a zis că și el va avea un popor, o naștine, un grup special de oameni prin care să lucreze pentru a contracara lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, Babilonul stă, în tot Cuvîntul lui Dumnezeu, ca un simbol al forțelor satanice care se opun lui Dumnezeu și se împotrivesc poporului Său.

Cunoscînd toate acestea ne putem imagina că atunci cînd Ioan a auzit pe cel de-al doilea

inger strigînd: «A cîzut, a cîzut Babilonul, cetatea cea mare.» (Apoc. 14,8), el a ştiut cî solul cereşc nu se refera la împărăţia fizică a Babilonului, pentru cî, la data aceea (sfîrşitul primului secol al erei creştine), cetatea Babilonului era numai ruine. De sute de ani zidurile lui erau dărîmate şi nu mai erau decît ruine de care nimeni nu se mai interesa.

Apostolul Ioan şi-a dat seama cî Dumnezeu a folosit termenul Babilon ca un simbol al forţelor rîului care se vor opune copiilor lui Dumnezeu în zilele din urmî, aşa cum anticul Babilon încercase sî distrugî poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Şi aceste forţe, vor fi în principal forţe religioase.

Sî reţinem faptul cî Ioan a auzit pe inger idenţificînd Babilonul ca fiind acela care «a adăpat toate neamurile din vinul miniei desfrînării ei» (v. 8). Aşa cum ştim, Dumnezeu a simbolizat relaţia, comuniunea Sa cu copiii Sîi prin cea mai strînsă legătură omenească între două persoane, cîsătoria. El se numeşte ca fiind soful, bîrbatul poporului Sîu şi vorbeşte despre copii Sîi ca despre mireasa Sa, curatî, cinstitî, plînî de demnitate. «Cîci Fîcîtorul tîu, este bîrbatul tîu...» (Is. 54,5). «Cîci sînt gelos pe voi cu o gelozie dupî voia lui Dumnezeu, pentru cî v-am logodit cu un bîrbat, ca sî vî înşîfişez inaintea lui Hristos ca pe o fecioarî curatî» (2 Cor. 11,2).

Adulterul unui soj sau al unei sojii, inseamnî necredincioşie faţă de legîmintul cîsătoriei; faptul acesta nimiceşte legătura credincioşiei între cei doi. De aceea Dumnezeu foloseşte acest termen al desfrînării sau curviei spre a reprezenta necredincioşia spirituală care nimiceşte «legătura cea intimă şi plîcută a cîsătoriei», şi care nimiceşte legătura puritîţii morale şi spirituale pe care Dumnezeu doreşte s-o aibe cu poporul Sîu.

Tot astfel Babilonul, care a fîcut ca naşionile pîmintului, mari şi mici, sî bea din vinul desfrînării ei (cea ce inseamnî unirea cu ea în apostazie), trebuie sî fie un simbol al falsei religii care atrage pe oameni, bîrbaţi şi femei, departe de Dumnezeu. Şi

dacî fînem seama de faptul cî ingerii fac cunoscut întreita solie ingerească în zilele premergîtoare revenirii Domnului Hristos, în acest cîz, Babilonul trebuie sî reprezinte acele forţe religioase apostate care se vor opune lui Dumnezeu şi poporului Sîu cel credincios şi aceasta într-o formî deosebit de gravî inaintea de revenirea Sa.

Sî ne reamintim de faptul cî primul inger apeleazî la omenire sî se inchine Creatorului — Celui care a fîcut cerul, pîmintul, marea şi izvoarele apelor — nu o inchinare formală, adusă numai din buze, ci o inchinare reală, plînă de iubire şi credincioşie. Şi este bine sî reţinem faptul cî mai inaintea de revenirea Domnului Hristos, întreaga lume va fi impîrşitî, va fi divizatî pe marea problemî a credincioşiei faţă de Dumnezeu şi faţă de poruncile Sale — şi în mod deosebit pe problema Sabatului, care se ocupî de fapt cu inchinarea. Aceasta va fi proba, testul la care va fi supusî lumea întregî. Fiecare om, bîrbat sau femeie, va trebui sî aleagî — sî fie de partea lui Dumnezeu sau impotriva Lui.

Aici, în acest punct intervine cel de-al doilea inger, anunşînd marele eveniment al cîderii Babilonului. Ce se înţelege prin aceasta? Cum a cîzut el?

Ingerul face cunoscut cî Babilonul a cîzut pentru cî a fîcut

ca toate neamurile sî bea din vinul desfrînării ei — v.8.

În conformitate cu aceasta, puterile religiilor apostate (Babilon) vor inişia astfel de relaţii incestuoase cu autoritîţile guvernamentale omeneşti. Puterea politicî şi cea religioasă se vor uni într-o legăturî nesfîntî care va cîuta sî forjeze fiecare persoanî de pe pîmint, sî se alature lor în acest adulter spiritual (Apocalips 13).

Şi cu excepţia unui mic grup de credincioşi, care vor refuza sî fie necredincioşi faţă de Dumnezeu, această combinaşie politico-religioasă, va avea un remarcabil succes — exact aşa cum anticul Babilon a înşrînt poporul Vechiului Testament. Dar nu trebuie sî uitîm cî acest succes al Babilonului se va dovedi a fi ruina, distrugîrea lui.

În Apoc. 18,1, Ioan vizionarul, vede un alt inger care avea o putere mare, o mare autoritate şi «un glas tare». Acest inger a luminat întreg pîmintul cu strîlucirea lui. El reprezenta o combinaşie a celor trei ingeri pe care Ioan i-a vîzut şi despre care ne vorbeşte în cap. 14. Acest inger puternic a strigat şi el «cu glas tare»... A cîzut, a cîzut Babilonul cel mare... pentru cî toate neamurile au bîut din vinul miniei curviei ei, şi împîrşii pîmintului au curvit cu ea, şi negustorii pîmintului s-au îmbogîţit prin risipa desfrînării ei» (v. 2—3).

Aceste versete aduc la luminî o unire largî a forţelor religioase, politice şi economice, adunate într-o uriaşî conspiraşie a rîului destinatî a sfîrşima poporul credincios al lui Dumnezeu.

În final sentinşa de moarte va fi pronunşatî impotriva tuturor acelor care refuzî sî meargî pe acelaşi drum cu această puternicî combinaşie a apostaziei impotriva lui Dumnezeu. «I s-a dat putere sî dea suflare icoanei fiarei, ca icoana sî vorbeascî, şi sî facî sî fie omorîţi toţi cei care nu se vor inchina icoanei fiarei». (Apoc. 13, 15).

Aşa dupî cum poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament a stat în faşa nimicirii lui de cître împîrşia Babilonului, tot astfel poporul lui Dumnezeu din zilele din urmî, va sta în faşa nimicirii lui de cître Babilonul spiritual.

Dar Dumnezeu a intervenit în favoarea poporului Său. El i-a apărat și va face lucrul acesta și în viitor.

Apostolul Iubirii, Ioan, a mai auzit o voce din ceruri făcând apel la minoritatea credincioasă lui Dumnezeu, rămasă pe pământ să se separe, să iasă din mijlocul acestei renegate uniuni religioase. «Apoi am auzit din ceruri un alt glas, care zicea: Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, și să nu fiți părtași la păcatele ei, ca să nu fiți loviți cu urgiile ei!» Apoc. 18,4.

Este dureros, dar adevărat, că nu mulți vor răspunde. De fapt, nici din lunga robie babiloniană nu toți israeliții s-au întors

în Iuda. Nu! Mulți au rămas în locurile captivității lor, pentru bogăție, pentru că o viață lipsită de probleme și răspunderi i-au captivat. Istoria a înregistrat totdeauna faptul că numai un mic număr, în comparație cu marea majoritate, a urmat pe drumul neprihănirii. Același lucru se va întâmpla și în captivitatea spirituală din zilele din urmă. Numai puțini vor fi aceia care vor asculta apelul special făcut de Dumnezeu și transmis «cu voce tare» de a ieși din Babilon spre a lua poziție hotărâtă alături de Dumnezeu și de adevărul Său.

Acelora care însă nu vor ezita și vor lua poziție față de ade-

văr, Dumnezeu îi va îmbrăca cu neprihănirea Domnului Hristos, care să le ștergă păcatele și să le îndepărteze nelegiuirea. Ei primesc pacea și viața veșnică împreună cu Domnul vieții și al veșniciei.

Proorocul Ieremia, prin inspirație divină ne prezintă tabloul celor ce vor lua atitudine pentru Dumnezeu și adevăr.

«În zilele acelea, în vremea aceea, zice Domnul — se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda nu se va mai găsi; căci voi ierta rămașița pe care o voi lăsa», Ieremia 50,20.

Ce tablou minunat!

Adunarea generală electivă a conf. Brașov

(urmăre din pag. 11)

cadrul Conferinței — un pastor bun pentru comunitatea Brașov, iar dînsul a fost cel ales». Fratele Niculescu, adresîndu-se adunării, a mărturisit: «Sînt conștient de uriașa răspundere ca și de lipsurile mele. Mă văd ca un pitic înaintea unui munte. Dar cînd îmi ridic ochii spre muntele acesta, ajutorul îmi vine de la Domnul. Aștept să vă rugați mult pentru mine, căci aici nu va fi lucrarea mea, ci a tuturor. V-aș solicita ca Sabatul viitor să vă rugați și să postiiți pentru lucrarea noastră. Este timpul să ne prindem mai mult de cer decît de pămînt».

Comitetul de propuneri, după alte ore de lucru, a venit în fața adunării cu raportul final cu privire la toți ceilalți slujbași ai conferinței: Peicu Virgil, secretar, Zgunea Victor, trezorier, Kestner Radu, director de departamente, Băluțoiu Victor, pastor, Istrate Vasile, pastor, Marin Aurel, membru laic. Lista a fost votată cu 83 voturi pentru și o abținere.

În paralel, a lucrat și comitetul de acreditări, compus din următorii: Bocăneanu Adrian, președinte, Chelbegeanu Apostol, Mitran Costel, Toma Gheorghe, Asemite Constantin, membri. Adunarea Generală a acreditat următorul personal eclesastic al conferinței: Pastori înțăriți prin binecuvîntare: Chelbegeanu Apostol, Mitran Costel,

Zgunea Victor, Baston Ioan, Băluțoiu Victor, Dan Viorel, Geanta Ion, Istrate Vasile, Kestner Radu, Niculescu Emilian, Stanciu Daniel, Stănculescu Dumitru, Toma Gheorghe, Steblea Gheorghe, Tajti Ioan. Pastori asistenți: Calotă Ionel, Codescu Romeo, Cojocaru Marius, Jercan Dănuț, Nagy Karoly. Lista a fost votată în bloc cu 83 de voturi pentru și o abținere.

Odată cu aceasta, ordinea de zi a primei Adunări Generale a Conferinței Brașov a fost parcursă, iar lucrul pentru o nouă perioadă de trei ani poate să înceapă.

Cît de potrivite sînt, în fața acestui început de activitate, îndemnurile date poporului de către Iosua în preajma încheierii misiunii și vieții sale: «Puneți-vă toată puterea ca să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea legii... Alipiți-vă de Domnul, Dumnezeul vostru, cum ați făcut și pînă în ziua aceasta... Vegheați dar cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru» (Iosua 23, 6.8.11).

D. Bocăneanu
secretar uniune

Timpul numai mărime fizică

(urmăre din pag. 10)

timpuri, durata zilelor și nopților era egală, deci axa de rotație a planetei nu avea înclinarea, care a dus la apariția anotimpurilor după potop, înclinare față de orbita solară pe care planeta o are și în prezent.

Schimbarea înclinării axei terestre, putea modifica întrucîtva durata în secunde, a unei rotații în jurul axei sale, dar putem afirma cu certitudine că de la potop pînă în prezent, durata în secunde a unei zile este aceeași cu cea actuală, determinată cu precizie de către astronomi.

Și acum să revenim la «ceasul atomic cu Cesiul 133», evident un asemenea ceas nu putea fi influențat de aceste fenomene, timpul marcat de acest ceas, fiind la locul respectiv același, oriunde s-ar afla în universul nostru.

Dar noi oamenii nu am avut un asemenea ceas de la începuturile lumii, deci nu putem ști cu precizie cîte secunde au trecut de atunci și deci cum, a evoluat noțiunea de timp, în cursul vieții planetei noastre.

Toțuși noi știm ceva absolut exact și anume succesiunea de zile, în definiția Bibliei, care s-au scurs de la creațiune și pînă în prezent. Aceste zile sînt corecte și adevărate, ele ne permit să localizăm în timp, cu precizie, fiecare Sabat; cînd trebuie să ne odihnim, așa cum a făcut și Creatorul, după primele șase zile — Genesa 2, 2—3.

Aceste zile, în definiția dată de Biblie, ne afirmă cu o siguranță de netăgăduit, crearea lumii noastre, cu tot ce se află pe ea, în șapte zile, nici în mai multe nici în mai puține, cum tind să admită chiar unii.

Cît înseamnă aceasta în secunde ceasului atomic? Cu siguranță că vom afla la venirea scumpului nostru Mîntuitor, Creatorul acestei lumi, dacă vom dobîndi prin El, viața veșnică.

PETRU M. DRANCĂ
Prof. dr. în fizică

IN MEMORIAM

G. PROKSCH
1905—1991

«Nu știți că un om mare, o căpetenie a căzut astăzi în Israel?» 2 Sam. 3,38.

Este cu neputință să poți spune în cuvinte noblețea deosebită a unui caracter de o înaltă ținută morală. Este greu să prezinți simțămintele și viața unui slujitor al lui Dumnezeu așa cum a fost fr. Georgie Proksch.

În adevăr... un mare om a căzut astăzi pradă morții. Un om mare prin caracterul său, mare prin influența pe care a avut-o asupra multor generații de slujitori ai lui Dumnezeu. Mare prin modestia sa, mare prin legătura lui cu Dumnezeu.

Fratele Georgie Proksch vede lumina zilei la 19 aprilie 1905 în comuna Dorna Cîndreni din jud. Suceava, într-o familie care l-a hărăzit preoției. Fire contemplativă și cercetătoare studiază cu aviditate Sfintele Scripturi. Dorința de desăvîrșire îl face să intre în unul din cele mai aspre ordine călugărești ale Bisericii Romano-Catolice din care făcea parte. Asemenea lui Luther se expune privațiunilor de tot felul mergînd pînă la mortificarea trupului, pentru a ajunge la desăvîrșire prin eforturi personale. Dar asemenea marelui reformator, sufletul lui tînjea după adevărata sfințire, după cunoașterea tainei ce a fost descoperită la vremea cuvenită. Tînjea după o reală cunoaștere a Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos.

Aceasta a fost ținta vieții sale. Acest dor al inimii și sufletului său l-a îndreptat spre adevărata cunoaștere a Domnului, în strălucirea purității Sale celeste. În paginile Scripturii l s-a descoperit Fiul lui Dumnezeu, așa cum l-a văzut și înțeles în experiența sa de zi cu zi. Cu sufletul însetat soarbe la adevăratul izvor. Și monahul se lasă învățat. Cită

bucurie i-a produs acest lucru, o bucurie ce l-a stăpînit și încălzit toată viața sa. Ieșind din apa botezului își consacră viața lui Dumnezeu și slujirii aproapelui. Programul vieții lui l-a împrumutat de la marele Pavel. «Și să-L cunosc pe El, și puterea învierii Lui, și pătășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip dacă voi putea, la învierea din morți». (Fil. 3,10—11).

Acest program a constituit obiectul vieții și activității sale. În 1931 se căsătorește cu sora Profira Teodorescu, întemeind un cămin creștin, în care vor răsar trei vlăstare — Lidia (1932); Gabriel (1935); Daniel (1937). Bucurii dar și răspunderi noi.

În perioada anilor 1927—1932 îl găsim lucrînd în cadrul Uniunii secretar în cadrul secretariatului Uniunii și la redacție, pentru limba germană. Aici va avea ocazia să se dezvolte în colaborarea cu frații P. Paulinii, P. Păunescu, D. Florea și alții, pentru care avea o deosebită considerație.

Locul său, menirea sa era însă la catedră. Astfel, în 1932 îl găsim profesor de Biblie la Institutul Biblic de la Brașov. Suflet deschis, apropiat inimii celor doritori să învețe, intransigent și categoric, a avut un rol deosebit în educarea multor generații de pastori.

Fratele Proksch a fost un om al rugăciunii. Camera de rugăciune din căminul elevilor era locul unde preceptorul Proksch se ruga cu fiecare elev. Plîngea cu fiecare în parte și se bucura cu fiecare dintre ei. Deși, ca profesor, nu era omul compromisului — era plin de iubire. Toate predicile lui erau pline de persoana Domnului și Mintuitorului no-

stru Isus Hristos, de iubirea Lui.

După 1949 cînd regimul totalitar ne confiscă imobilul școlii de la Brașov, fratele Proksch, va lucra ca pastor la Sibiu. Între anii 1951—1953 este președintele Conferinței Transilvaniei de Sud. Ca mulți români de origine germană din țara noastră, cunoaște în acest timp persecuțiile regimului de atunci. Pentru un gest de împreună simțire și ajutorare a unui compatriot, are mult de suferit.

Activează ca pastor în Moldova la Iași, Botoșani, iar din 1957 revine ca pastor la Ploiești, Alexandria, Mediaș, și din nou Ploiești, pînă în 1972 cînd se pensionează, rămînînd însă mereu activ pînă în ultimele zile ale vieții sale.

Fratele G. Proksch adoarme în Domnul liniștit și plin de încredere în Mintuitorul său. Miercuri 9 ianuarie a avut loc înmormîntarea sa la Ploiești. Familia și un mare număr de frați, surori, prieteni și cei ce l-au cunoscut, au luat parte la serviciul divin de înmormîntare, conducîndu-l astfel la locul odihnei sale temporare.

Frații pastori L. Forry, V. Sgunea și D. Popa au subliniat personalitatea celui dispărut și cuvintele de mîngiere și de nădejde ale Sfintelor Scripturi.

Cit adevăr cuprînd cuvintele Scripturii: «Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul». Apoc. 14,13.

COMITETUL UNIUNII

INTERVIU CU CALVIN ROCK

Cu ocazia vizitei în țara noastră a fratelui Calvin Rock, vice-președinte al Conferinței Generale — fr. D. Popa, redactorul revistei noastre a avut o convorbire cu oaspetele privind biserica și misiunea ei globală. Cu această ocazie fratele Rock a avut amabilitatea să răspundă la următoarele întrebări:

D.P. — Care crede vice-președintele Conferinței Generale că este obiectivul principal al bisericii, acum când ea se află la începutul aplicării planului Misiunii Globale?

C.R. — Personal, cred că este important acum ca biserica să-și concentreze atenția asupra teologiei crucii. Da, este deosebit de important ca biserica să promoveze teologia crucii Domnului Isus Hristos. Aceasta nu pentru că nu am crede acest adevăr fundamental, dar se pare că o seamă de alte lucruri au făcut ca acest adevăr să ajungă — în zilele noastre — mai obscur. De aceea avem datoria să înălțăm mai presus de orice, crucea Domnului Hristos.

D.P. — Ce credeți că trebuie făcut pentru a avea un puternic corp spiritual al bisericii în care sînt cuprinși deopotrivă atît pastorii, cît și membrii bisericii?

C.R. — Cred că pe lîngă studierea Cuvîntului lui Dumnezeu, trebuie să subliniez din nou, nevoia de a ne așinti privirea asupra crucii Domnului Hristos. Cred că trebuie să ne ocupăm de pastorii noștri, făcînd totul pentru inspirarea lor, căci în acest fel și membrii noștri vor fi inspirați pentru lucrare. Cred de asemenea că și cei din administrație trebuie să fie implicați în hrănirea, inspirația, instruirea, direcționarea, informarea și motiva-

rea pastorilor. Cînd acest lucru se va realiza în viața și activitatea pastorilor, ei vor fi atunci elemente catalizatoare ale unității bisericii.

D.P. — Care este aportul pe care Conferința Generală îl poate aduce la instruirea de către Diviziuni, Uniuni și Conferințe a pastorilor, pentru realizarea Misiunii Globale?

C.R. — Așa cum cred că știți, fiecare diviziune este un organism, o extindere a Conferinței Generale. Ca organizație mondială a bisericii, Conferința Generală este compusă din Uniunile din lumea întreagă. Diviziunile sînt simple canale de transmisie ale Conferinței Generale. De aceea se așteaptă ca aceste organisme ale Conferinței Generale (diviziunile) să colaboreze îndeaproape cu Uniunile pentru stabilirea priorităților și împlinirea lor. Dar nu cred că trebuie să așteptăm totul de la cei din conducerea Conferinței Generale de la Washington sau de la Silver Spring. Ei sînt prea departe și nu pot aprecia cum se cuvine nevoile cîmpului mondial în toate detaliile și particularitățile lui. Astfel că cei de la Diviziune au datoria de a transmite și implimenta întregul plan și program de instruire, inspirație, informare, motivare și direcționare a tuturor lucrărilor, printr-o strînsă legătură și colaborare cu cîmpurile ce compun diviziunea.

D.P. — Nu este un secret că foarte mulți dintre membrii și pastorii noștri privesc și așteaptă foarte mult și multe de la Conferința Generală.

C.R. — Lucrul acesta este greșit. Noi trebuie să înțelegem rolul și obligația diviziunilor. Așa cum am spus fiecare diviziune este o extindere a Conferinței Generale. Dacă nu înțelegem acest lucru vom avea necazuri, așteptînd prea mult și multe de la cîteva persoane din Washington sau Silver Spring — care să dea un răspuns la toate problemele fie ele financiare sau de altă natură.

D.P. — Avem acum un președinte tînăr al Conferinței Generale. Care credeți că trebuie să fie relația și legătura dintre vechea generație și noua generație de pastori și credincioși?

C.R. — Cred că fiecare dintre noi este mîndru de noul și tînărul nostru președinte al Conferinței Generale. Cred că sînt spreanțe mari și îndreptățite, de a avea idei noi care să ne ajute. Toți ne dăm seama că fiecare generație are caracteristicile ei specifice. Credem că noul președinte al Conferinței Generale este destul de matur ca să înțeleagă cele ce stau înaintea bisericii, în decada următoare. El s-a născut într-o familie de creștini adventiști. Tatăl său este pastor al bisericii advente.

Putem spune deci că este bine înrădăcinat în vechile tradiții ale bisericii, pe care le înțelege bine. Cu certitudine că el va continua vechea tradiție conservatoare a bisericii — cu metode noi. De asemenea el este destul de înțelept a folosi toate forțele bisericii, din toate generațiile, de a folosi experiența înaintașilor în dezvoltarea bisericii. Cred că noul nostru președinte este într-o excelentă poziție spre a putea privi cu simpatie în ambele direcții.

D.P. — Stăm înaintea unui nou an 1991. Doriți să adresați un cuvînt credincioșilor și pastorilor

bisericii advente din România!

C.R. — Vreau să spun că acesta este al doilea an al ultimului deceniu din cel de-al doilea mileniu. Stăm înaintea celui de-al treilea mileniu. Au trecut două mii de ani de la nașterea în trup omenesc a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Ar fi un lucru deosebit să putem petrece al treilea

mileniu în slavă. Dacă vom înălța pe Hristos, cruce Sa, sîngele și neprihănirea Lui în viața noastră și a acelorora cu care lucrăm, vom vedea rezultatele și vom avea puterea de care avem nevoie. De fapt aceasta este unica speranță de a ajunge să facem voia lui Dumnezeu în viața și lucrarea noastră.

RUGÎNDU-NE UNII PENTRU ALȚII

(urmare din cop. II)

mai puternică în Isus și în făgăduințele Sale: dispoziția de a face față morții ca un hotar către veșnicie. Acela pentru care se înalță rugăciuni este coplesit de binecuvîntări!

3. Pentru cei din jur. Legăturile rugăciunii, care încurajează pe beneficiar și transformă pe cei care se roagă oferă și ocazii de mărturie inspiratoare. Devine ceva natural să vorbești despre Dumnezeu după ce ai vorbit cu El, pentru că prezența Sa este deja simțită. Alții vor dori să se unească într-o grupă spirituală ai cărei membri se îngrijesc atât de mult pentru alții.

Atîta vreme cît lumea își continuă alergarea ei către distrugerea finală și pe măsură ce venirea lui Isus se apropie din ce în ce mai mult, ocaziile pentru rugăciune și motivele pentru mijlocire vor continua să se înmulțească. Dacă ne simțim neîncosători și izolați, dacă ne întrebăm cum am putea îndeplini un rol semnificativ în familia lui Dumnezeu, să ne unim în părtășia activă a celor credincioși ingenunchiați! Să fim părtași adevărați ai dragostei Mîntuitorului! Să ne rugăm pentru alții!

ÎN VALEA UMBRELOR MORȚII

La data de 19 iulie 1990 a înțetat din viață fratele Mihai Gherasim, fost angajat al Bisericii A.Z.S.

Născut la 13 august 1903 în comuna Doljești, județul Neamț, cunoaște credința din tinerețe și primește botezul biblic la 15 iunie 1931 prin fratele Alexe Nicolae.

Devenind membru al bisericii advente, împreună cu alți tineri, se înrolează în lucrarea de colportaj, iar la data de 1 august 1948 este angajat ca pastor-asistent în cadrul Conferinței Dunărea, fiind apoi transferat la Conferința Muntenia pînă în anul 1960, cînd este numit administrator la Casa de Odihnă din Sovata, de unde se pensionează în anul 1974.

După pensionare se retrage în localitatea Doljești — Neamț, iar ultimii ani îi petrece în localitatea Strunga, județul Iași, unde își încheie alergarea pe acest pămînt.

Fratele Mihai Gherasim a fost un bun creștin, sincer și devotat lucrării pe care a îndeplinit-o cu multă dragoste.

Încheie viața sa cu nădejdea în suflet că la arătarea glorioasă a Domnului Isus va avea și din partea de prima înviere.

MIHAIL GHERASIM

1903—1990

Înmormîntarea a avut loc în localitatea Strunga, unde a fost însoțit la locul odihnei temporare de un mare număr de frați și surori care l-au cunoscut.

Cuvîntul de mîngiere pentru cei rămași a fost rostit de frații pastori: Colțuneac Vasile — consilier la Conferința Bacău și de fratele Merealbe Gheorghe.

«Ferice de morții care mor în Domnul».

Adoarme în Domnul la vîrstă «patriarhală» fr. Ion Similie, din Comunitatea Moreni, Conferința București.

Fr. Ion Similie vede lumina zilei la 11 aprilie 1899 în Comuna Vingard, județul Alba. În anii bărbăției cunoaște adevărul și încheie legămîntul prin botez cu Bunul Dumnezeu, în iunie 1930.

A fost activ în comunitate și ca prim-diacon s-a ocupat de cei ce au nevoie de iubirea și sprijinul nostru. În familia pe care o întemeiază în anul 1937 se nasc șase copii; bucurie, responsabilitate, rugăciune și muncă cinstită.

Binecuvîntarea lui Dumnezeu a fost în permanență prezentă în casa sa.

Închide ochii în nădejdea învierii din morți și a vieții veșnice, alături de cei scumpi ai familiei și împreună cu toți răscumpărății Domnului din toate veacurile.

ARGUMENTUL

SUPREM

«Cei ce caută pe Dumnezeu îl vor lauda». Ps.22, 26

Doamne» se ruga cindva sfintul Augustin, «fă-mă în stare să știu și să înțeleg, dacă un om trebuie mai întâi să se roage Ție pentru ajutor, sau să Te laude?»

«Doamne, fă-mă în stare să înțeleg dacă omul trebuie să Te cunoască mai înainte de a apela la Tine pentru ajutor! Dar dacă nu Te cunoaște, cum să se roage Ție?»

Ca oameni ce căutăm pe Dumnezeu, trebuie să ne rugăm Lui, să avem comuniune cu El ca mijloc de cunoaștere și apropiere.

Trebuie să-L căutăm pentru că sintem făcuți după chipul și asemănarea Lui (Gen. 1,27). Sintem deci din Dumnezeu și este numai drept să căutăm să ne întoarcem la origine. Căci Atotputernicul nostru Creator a pus în noi «gîndul veșniciei» (Ecl. 3,11), un punct de sprijin al Celui veșnic în ființa umană.

Omul trebuie să înțeleagă că pe Isus Hristos nu-L putem căuta din interes subiectiv, egoist.

În primul rînd pentru că în fața Lui totul este descoperit și nu ne putem apropia de El cu gînduri ascunse, duplicitare.

În al doilea rînd, pentru că interesul anulează iubirea și aceasta nu numai în relațiile noastre cu Dumnezeu, ci și în relațiile noastre interumane. Pentru că rămîne de neînlăturat adevărul că noi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu determinați de iubire. Dumnezeu este iubire, sintem din Dumnezeu, deci izvorul existenței noastre este iubirea, și nu există o altă cale de cunoaștere și apropiere de Dumnezeu.

Să nu uităm că... «nu noi am iubit pe Dumnezeu, ci... El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre» (1 Ioan 4,10).

Pentru mîntuirea noastră, El a făcut totul.

Pe Golgota, Fiul lui Dumnezeu a folosit argumentul suprem — IUBIREA ISPAȘITOARE. În camera de sus însă, atunci cînd a căutat să sensibilizeze inimile ucenicilor Săi, a folosit actul umilinței — ARGUMENTUL IUBIRII IERTĂTOARE.

El le-a spălat picioarele. S-a plecat înaintea lui Petru, care avea să se lepede de El, căutînd să-l facă să înțeleagă iubirea ispășitoare și iertătoare a ÎNVĂȚĂTORULUI lor. S-a plecat înaintea lui Iuda, în a cărui pungă se aflau argintii vînzării, făcînd un ultim apel la sufletul său. S-a aplecat și a spălat picioarele celorlalți ucenici, care aveau să-L lase singur. A fost ultimul apel al Fiului lui Dumnezeu, apel care după evenimentele Golgotei avea să lucreze cu putere asupra ucenicilor Săi.

IUBIREA IERTĂTOARE și IUBIREA ISPAȘITOARE sînt argumentele supreme ale dumnezeirii, folosite în favoarea noastră. De aceea, psalmistul avea dreptate, atunci cînd spunea că «cei ce-L caută pe Dumnezeu, să-L laude».

MINUNEAZA-TE CERULE ȘI RAMII ÎNCREMENIT PĂMÎNTULE!